

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/248/2021
Identifikačné číslo spisu: 6615209928
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6615209928.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu MUDr. U. A., bývajúceho v C., S. E. XXXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Ulianko&partners, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 37, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Ulianko, proti žalovaným 1/ JUDr. U. L., PhD., bývajúcemu v C., T. XXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JAKUBČO, spol. s r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Horné záhrady 2, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jaroslav Jakubčo, PhD., 2/ A. L., bývajúcemu v C., U. XXXX/XX, o zaplatenie 30.000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 8C/243/2015, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2020 sp.zn. 12Co/162/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. marca 2019 č.k. 8C/243/2015-674 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30.000,- eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne počnúc od 4. decembra 2012 do zaplatenia v lehote 3dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu proti žalovanému 1/ zamietol (výrok II.). Žalobu proti žalovanému 2/ zamietol (výrok III.). Žalobcovi a žalovanému 2/ priznal proti žalovanému 1/ náhradu trov sporu v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia (výrok IV., V., VI., VII.). Slovenskej republike priznal náhradu trov znaleckého dokazovania proti žalovanému 1/ v rozsahu 100% (výrok VIII.). Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaný 1/ sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu tým, že prevzal od neho finančnú hotovosť vo výške 30.000,- eur ako kúpnu cenu za byt podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným 1/ ako splnomocnencom žalovaného 2/ bez platnej plnej moci. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že kúpna zmluva je neplatná pre nemožnosť plnenia v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nakoľko správa katastra zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva žalobcu podľa tejto kúpnej zmluvy. Plnenie z kúpnej zmluvy sa tak stalo nemožným a žalobcovi vzniklo v zmysle § 457 OZ právo požadovať poskytnuté plnenie zo zmluvy naspäť a žalovanému 1/

povinnosť takého plnenie vrátiť. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný 1/ kúpnu cenu za byt podľa zmluvy od žalobcu prevzal, žalovaný 1/ však tvrdil, že ju vyplatil otcovi žalovanému 2/. Napriek svedeckej výpovedi JUDr. Ing. M. B., ktorý toto jeho tvrdenie potvrdil, matka žalovaného 2/ poprela prevzatie tejto sumy jej manželom a znalkyňa spochybnila pravosť podpisu otca žalovaného 2/ na výdavkovom doklade. Uzavrel, že pokiaľ aj skutočne žalovaný 1/ peniaze vyplatil otcovi žalovaného 2/, ide o právny vzťah len medzi nimi a nie vo vzťahu k žalobcovi. Vzhľadom k tomu, že tvrdenie žalovaného 1/ o odovzdaní peňazí otcovi žalovaného 2/ sa nepreukázalo, súd žalobe vyhovel. Z tohto dôvodu zároveň zamietol žalobu voči žalovanému 2/. Ďalšie dokazovanie navrhované žalovaným 1/ súd prvej inštancie nevykonával, pretože by nevedlo k zmene skutkového stavu a právneho názoru súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy pre nemožnosť plnenia. Úroky z omeškania priznal súd prvej inštancie žalobcovi od 4. decembra 2012, dňom po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho odboru o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva. O trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o trovách štátu rozhodol podľa § 253, § 262 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 1/ rozsudkom zo 17. decembra 2020 sp.zn. 12Co/162/2019, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie výrokom I. potvrdil vo výrokoch I., IV., V., VIII., IX. ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a výrokom II. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). Odvolanie žalovaného 1/ proti výrokom II., III., VI. a VII. odmietol ako subjektívne neprípustné (§ 386 písm. b/ CSP). Odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, avšak z iných dôvodov, keď mal zato, že sporná kúpna zmluva je absolútne neplatná nie v zmysle § 37 ods. 2 OZ, ale v zmysle § 37 ods. 1 OZ pre absenciu vôle žalovaného 2/ podpísať túto zmluvu. Uvedený záver preukazujú súdom prvej inštancie vykonané dôkazy - znalecké posudky, výpovede svedkov a nimi zistený skutkový stav. Odvolací súd považoval vykonané dokazovanie za dostatočné, zodpovedajúce zásadám voľného hodnotenia dôkazov a odôvodňujúce prijaté závery. Nevykonanie ďalšieho žalovaným 1/ navrhovaného dokazovania súdom prvej inštancie považoval za správne a riadne odôvodnené. Neunesenie dôkazného bremena žalovaným 1/ vo vzťahu k tvrdeniu, že kúpnu cenu vyplatil otcovi žalovaného 2/, vychádzalo z výsledkov znaleckého dokazovania spochybňujúceho pravosť podpisu otca žalovaného 2/ na výdavkovom doklade a výsluchom svedkyne matky žalovaného 2/. Pokiaľ ide o rozpor medzi znaleckými posudkami v otázke pravosti podpisu žalovaného 2/ na plnej moci pre žalovaného 1/, odvolací súd uviedol, že každý dôkaz je potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi, pričom tvrdenia žalovaného 1/ o podpise plnej moci žalovaným 2/ a o jeho vôle predat' byt neboli preukázané nielen s poukazom na znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva, ale aj spochybnením pravosti podpisu otca žalovaného 2/ na výdavkovom doklade v zmysle záverov znaleckého posudku súdom ustanovenej znalkyne, výsluchom matky žalovaného 2/. Konštatoval, že niet rozumného a logického dôvodu, prečo by žalovaný 2/ následne popieral svoj záujem scudzit' nehnuteľnosť, keď za ňu mal získať protihodnotu vo forme kúpnej ceny. Čestné prehlásenie svedka F. N. predložené žalovaným 1/ v odvolacom konaní na tomto závere nič nemení a to z dôvodu, že žalovaný 1/ ho mohol predložiť už pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, keď spor trval od roku 2012, zmluva mala byť uzatvorená v roku 2010 a prehlásenie svedka je datované dňom 4. februára 2019, teda ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie. Pojednávanie súdom prvej inštancie za neúčasti žalovaného 1/ napriek žiadosti o jeho odročenie vyhodnotil odvolací súd ako procesný postup súladný s ustanovením § 183 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie považoval za dostatočné, preskúmateľné a zrozumiteľné.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu vo výroku I. a II. podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP pre porušenie práva na spravodlivý proces a sekundárne podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pre nesprávne právne posúdenie sporu odvolacím súdom. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP odôvodnil tým, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil jeho odvolaciu námietku, keď súd prvej inštancie neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania dňa 20. februára 2019, ani jeho ospravedlnenie a pojednával v neprítomnosti dovolateľa, ktorý vykázal práceneschopnosť a jeho právneho zástupcu, pričom na tomto pojednávaní

vypočul súdnu znalkyňu, ktorá podala jediný znalecký posudok v konaní. Žalovaný 1/ po tom, čo s ním ukončil zastupovanie pôvodný obhajca v mesiaci január 2019, navštívil niekoľko advokátskych kancelárií, avšak pre časovú náročnosť a zložitosť veci prevzal nakoniec jeho zastupovanie súčasný právny zástupca až 19. februára 2019. Dovolateľ bol toho názoru, že odvolací súd mal zohľadniť zložitosť veci, dĺžku trvania konania a fakt, že klient trvá na osobnom zastúpení advokátom a nie náhradníkom. Ďalej vytýkal odvolaciemu súdu, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, neodôvodnil nevykonanie dokazovania a postupoval v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Namietal, že súdy nevykonali ním navrhované dokazovanie výsluchom svedkov, ani kontrolný znalecký posudok v odbore písomoznalectvo. V konaní boli síce predložené dva znalecké posudky, avšak len jeden bol skutočne znaleckým posudkom vyhotoveným k súdnemu konaniu, druhý podaný Ústavom bol predložený len ako listinný dôkaz vyhotovený pre správu katastra. Vzhľadom k skutočnosti, že závery týchto posudkov si vzájomne odporovali, dovolateľ odkázal na rozhodnutie R 45/1984 a jeho závery, v zmysle ktorých bolo povinnosťou súdu odôvodniť, ktorý znalecký posudok a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia, vypočúť znalcov a ak sa rozpory neodstránia ani takto, dať preskúmať závery iným znalcom. Poukázal tiež na neprípustný postup súdnej znalkyne, ktorá svojvoľne kontaktovala právneho zástupcu a matku žalovaného 2/, aby si zabezpečila porovnávací materiál. Znalkyňa zároveň potvrdila svoj záver, že pravdepodobne na plnomocenstvách udelených žalovanému 1/ ide o podpis žalovaného 2/ a pokiaľ ide o podpis otca žalovaného 2/ uviedla, že porovnávacia vzorka bola obmedzenejšia. Vzhľadom k tomu, že aj právny zástupca žalovaného 2/ podal na pojednávaní pred odvolacím súdom návrh na vykonanie kontrolného dokazovania v zmysle § 207 ods. 3 CSP z dôvodu odlišných záverov znalcov, odvolací súd nevykonal dôkazy navrhované oboma stranami sporu bez riadneho odôvodnenia. Závery súdov bez vykonania riadneho dokazovania tak nemôžu viesť k správnym skutkovým zisteniam a správne rozhodnutiu. Napokon namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižšej inštancie a ich arbitrárnosť. Odvolací súd neuviedol, akými úvahami sa zaoberal a akými dôkazmi argumentuje neplatnosť zmluvy, keď jeho záver o absencii podpisu žalovaného 2/ na plnomocenstve je v rozpore s tým, čo v konaní vyšlo najavo na základe súdom nariadeného znaleckého dokazovania. Zároveň namietal skutočnosť, že súdy sa nezaoberali vierohodnosťou každého vykonaného dôkazu, najmä výpoveďou svedkyne, ktorá je rodinným príslušníkom žalovaného 2/ a výsluchom žalovaného 2/, ktorý je stranou sporu a nachádza sa vo výkone trestu odňatia slobody za závažnú trestnú činnosť. Sekundárne podal dovolateľ dovolanie aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Zastával názor, že žalovaný 1/ bol pre účely tohto konania len platobným miestom, uviedol tiež, že medzi ním a žalobcom neexistuje žiadny právny vzťah, ktorý by zakladal jeho pasívnu vecnú legitimáciu. Uvedené vyplynulo aj z výsledkov dokazovania súdom nariadeným znaleckým posudkom. Súdy sa však nezaoberali platnosťou plnomocenstiev a právnymi vzťahmi medzi žalobcom a žalovaným 1/ na ich základe. Otázka platobného miesta bola riešená v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 5MCdo 9/2008, na ktoré v súvislosti s odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázal. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu do právoplatného skončenia konania na najvyššom súde a zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec im vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutia súdov považuje za dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené, zároveň za vecne správne. Mal zato, že žalovanému 1/ neboli upreté žiadne procesné práva. V súvislosti s neodročením pojednávania odvolacím súdom poukázal na skutočnosť, že obdobný špekulatívny postup v konaní už žalovaný 1/ viac krát uskutočnil a tiež poukázal na judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa dôležitých dôvodov odročenia pojednávania, v zmysle ktorej postupoval odvolací súd správne. K nevykonaniu dokazovania uviedol, že žalovaný 1/ nezabezpečil prítomnosť navrhovaných svedkov v konaní pred súdom prvej inštancie, čestné prehlásenie svedkyne D. bolo ale súčasťou spisu a nevykonanie ďalšieho dokazovania bolo súdom riadne odôvodnené. Poukázal na závery znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva, ktorý má rovnakú právnu silu ako ostatné dôkazy. Skutkovú okolnosť, že na plnomocenstve pre žalovaného 1/ nebol podpis žalovaného 2/, potvrdil v konaní samotný žalovaný 2/ a táto okolnosť bolo preukázaná aj ostatnými vykonanými dôkazmi. Žiadal, aby dovolací súd návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia ako aj samotné dovolanie zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

9.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Žalovaný 1/ tvrdí, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo tým, že súd prvej inštancie pojednával 20. februára 2019 v jeho neprítomnosti napriek tomu, že bol práceneschopný a neúčast' svoju i právneho zástupcu ospravedlnil z tohto dôvodu, ako aj pre zložitost' veci a prevzatie právneho zastúpenia svojím právnym zástupcom deň pred nariadeným pojednávaním, pričom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní a požiadal o odročenie pojednávania.

11. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť v jej

neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu sporu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Strana sa pritom na pojednávanie predvolá len vtedy, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch, inak predvolá súd len jej zástupcu (§ 195 ods. 1 a 2 a § 178 ods. 1 CSP).

12. V zmysle § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. V zmysle § 183 ods. 2 CSP od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

13. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom relevantným v zmysle § 183 ods. 1 CSP spravidla vtedy, ak strane bráni zúčastniť sa na pojednávaní taká okolnosť, ktorá je podstatná (z hľadiska možnosti uskutočniť pojednávanie), nepredvídateľná (v tom zmysle, že strana nemohla vedieť, že nastane) a ospravedlniteľná (strana urobila všetko pre to, aby sa súdom nariadené pojednávanie mohlo uskutočniť v jej prítomnosti, z objektívnych dôvodov sa jej to ale nepodarilo).

14. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, komentár k § 183).

15. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ doručil súdu ospravedlnenie svojej neprítomnosti na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti so žiadosťou o odročenie pojednávania elektronicky až dňa 25. februára 2019, teda po uskutočnení pojednávania súdu prvej inštancie nariadeného na deň 20. februára 2019, nemal súd prvej inštancie o týchto skutočnostiach vedomosť a nemohol ich vziať na zreteľ. Žalovanému 1/ nič nebránilo v tom, aby svoje ospravedlnenie zaslal súdu elektronicky v deň pojednávania a potvrdenie o práceneschopnosti doručil až dodatočne. Pokiaľ tak neurobil, sám sa zbavil možnosti posúdenia jeho žiadosti o odročenie pojednávania.

16. V prejednávacom prípade súd prvej inštancie spor prejednal a vyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní dňa 20. februára 2019 v neprítomnosti žalovaného 1/, ktorý bol na toto pojednávanie riadne predvolaný prostredníctvom jeho vtedajšieho právneho zástupcu elektronicky podaním doručeným mu dňa 21. januára 2019. K oznámeniu vypovedania plnej moci vtedajším právnym zástupcom žalovaného 1/ k dátumu 23. januára 2019 súdu došlo písomným podaním doručeným súdu dňa 24. januára 2019. Terajší právny zástupca elektronickým podaním doručeným súdu v deň pojednávania požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu prevzatia právneho zastúpenia žalovaného 1/ dňa 19. februára 2019 s poukazom na ustanovenie § 178 ods. 2 CSP, keď žalovaný 1/ trvá na jeho osobnej a nezastupiteľnej účasti na pojednávaní a tiež vzhľadom na zložitosť a význam veci. Súd prvej inštancie 20. februára 2019 upovedomil žalovaného 1/ a jeho právneho zástupcu, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania nemieni vyhovieť.

17. Dovolací súd má s poukazom na uvedené časové súvislosti za to, že žalovaný 1/ o pojednávaní nariadenom na 20. februára 2019 vedel s dostatočným predstihom, zároveň mal dostatok času aj na zvolenie si nového právneho zástupcu potom, ako zo strany jeho vtedajšieho právneho zástupcu došlo 23. januára 2019 k vypovedaniu plnej moci. Bolo preto na ňom, aby do uskutočnenia pojednávania udelil splnomocnenie na zastupovanie inému právnemu zástupcovi, ktorý by mal dostatok času riadne sa na toto pojednávanie pripraviť v súlade s rímskou zásadou „práva patria len bdelým” (pozorným,

ostrážitým, opatrným, starostlivým). Dôvody uvádzané v žiadosti o odročenie pojednávania nebolo možné považovať za dôležité, nakoľko z plnej moci udelenej žalovaným 1/ vyplýva, že súhlasil s tým, aby si splnomocnený advokát ustanovil za seba zástupcu, pričom žiadne obmedzenia týkajúce sa osobnej účasti právneho zástupcu na úkonoch právnej moci z plnej moci nevyplývajú. Napokon za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania nie je možné považovať ani zložitost' či povahu sporu v danom prípade a ani krátkosť času na prípravu právneho zástupcu, nakoľko výlučne strana sporu je zodpovedná za to, že si zvolí advokáta včas, a zároveň advokát je sám zodpovedný za to, že prevezme zastúpenie iba v prípade, ak je spôsobilý ho aj reálne poskytnúť na nariadenom pojednávaní (m.m. 1 Obdo 19/2014). Žalovaný 1/ nepreukázal existenciu objektívnych skutočností brániacich mu zvoliť si právneho zástupcu v primeranej lehote po riadnom doručení predvolania na pojednávanie a po vypovedaní plnej moci vtedajším právnym zástupcom. Dôvod, že žalovaný 1/ si hľadá nového právneho zástupcu a udelí plnú moc advokátovi deň pred nariadením pojednávania, o ktorom mal vedomosť mesiac dopredu, pričom trvá na pojednávaní za účasti takto zvoleného právneho zástupcu, potom čo uvedenú skutočnosť oznámil súdu až v deň konania pojednávania, nie je možné akceptovať ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti aj s poukazom na opakovaný obdobný postup žalovaného 1/ v konaní pred súdom prvej inštancie zároveň nie je možné vylúčiť, že predmetná žiadosť bola zo strany žalovaného 1/ podaná za účelom, ktorý sa ňou nemá sledovať.

18. Pokiaľ dovolateľ naznačuje, že prejednaním veci 20. februára 2019 súdom prvej inštancie v jeho neprítomnosti nemal možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, dovolací súd pripomína, že v rozhodnutí R 39/1993 bol prijatý názor, v zmysle ktorého i keby táto námietka bola opodstatnená, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (po 1. júli 2016 rozumej podľa § 420 písm. f/ CSP - pozn. najvyššieho súdu) nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (len) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Žalovaný 1/ v preskúmvanej veci uplatnil svoj vplyv na výsledok konania tým, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie a v ňom sa vyjadril nielen k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (súdu prvej inštancie), ale aj k tvrdeným procesným vadám (namietaným aj neskôr v dovolaní). Odvolací súd jeho odvolanie meritórne prejednal a odpovedal na všetky jeho uplatnené odvolacie námietky (viď bližšie bod 27. tohto rozhodnutia).

19. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že postupom súdu prvej inštancie a následne aj odvolacieho súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že nerešpektovaním žiadosti o odročenie pojednávania a pojednávaním v jeho neprítomnosti došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. K ďalšej námietke žalovaného 1/, že súd nevykonával ním navrhované dokazovanie dovolací súd uvádza, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 226/2019, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 6 Cdo 69/2020, 7 Cdo 150/2018, 8 Cdo 187/2017). Ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z preskúmania obsahu spisu však nevyplýva, že by k takémuto prípadu závažných deficitov v dokazovaní došlo.

21. Je výlučne vecou súdu, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednáwanej veci nie je relevantný. Z uvedeného je zároveň zjavné, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné

oprávnenie žalovaný 1/ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Súd prvej inštancie osobitne objasnil dôvody, pre ktoré nevykonával ďalšie dôkazy navrhované žalovaným 1/ v odôvodnení rozsudku (viď str. 14 bod 60. rozsudku súdu prvej inštancie) a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožnil. Zároveň odvolací súd vo svojom rozhodnutí zdôvodnil, prečo nevzal do úvahy v odvolacom konaní žalovaným 1/ predložené čestné prehlásenie svedka F. N. (viď str. 9 bod 28. rozsudku odvolacieho súdu). Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že postupom súdov, ktoré nevykonali žalovaným 1/ navrhované dokazovanie, nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

22. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa porušenia zásady voľného hodnotenia dôkazov dovolací súd uvádza, že dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 Základných princípov CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). V danej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie) nevyplývajú žiadne deficity v dokazovaní namietané žalovaným v dovolaní. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (viď bod 24 rozhodnutia odvolacieho súdu) celkom jasne a zrozumiteľne vyplýva, že záver o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pre absenciu náležitosti podpisu žalovaného 2/ prijal na základe úvahy o vyhodnení všetkých dôkazov a okolností, ktoré z nich vyšli v konaní najavo v ich vzájomnej súvislosti, keď správne vychádzal z toho, že žiaden dôkaz nemá predpísanú legálnu silu. Poukázal predovšetkým na listinné dôkazy - znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva, znalecký posudok súdom ustanovenej znalkyne a výsluch svedkov, výsluch žalovaného 2/. Už súd prvej inštancie mal za preukázanú skutkovú okolnosť, že na výdavkovom doklade, ktorým mal kúpu cenu za byt prevziať od žalovaného 1/ otec žalovaného 2/, nie je skutočný podpis otca žalovaného 2/, v zmysle záverov znaleckého posudku súdom ustanovenej znalkyne, ktorá spochybnila pravosť tohto podpisu. Uvedená preukázaná skutočnosť v spojení s výsledkami výsluchu svedkyne matky žalovaného 2/ a žalovaného 2/, ako aj listinného dôkazu znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva, odvolací súd viedla k prijatiu následného záveru, že na plnomocenstve nie je podpis žalovaného 2/. V tomto smere nie sú podstatné len priame dôkazy o určitej skutkovej okolnosti, odvolací súd nemohol nechať bez povšimnutia aj následné okolnosti po udelení vadnej plnej moci, ktoré nepriamym spôsobom dokazovali priebeh predchádzajúceho skutkového deja a skutočnú vôľu žalovaného 2/. Zároveň z výsluchu súdnej znalkyne vykonaného na súde prvej inštancie vyplynulo, že pokiaľ ide o podpis žalovaného 2/ na plnomocenstve, jej záver je potrebné interpretovať v zmysle, že sa nedá určiť, či to bol jeho podpis alebo nie (zápisnica z pojednávania dňa 20. februára 2019 str. 4, č.l. 664 spisu). Aj z tohto pohľadu boli potom podstatné ostatné preukázané okolnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov, ktoré odvolací súd zohľadnil. Prijaté závery tak v týchto súvislostiach nemožno hodnotiť ako odporujúce výsledkom vykonaného dokazovania, či rozporné so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

23. Odvolací súd sa zaoberal aj rozporom medzi výsledkami vykonaného dokazovania vyplývajúcimi zo strany sporu predloženého listinného dôkazu - znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva a súdom nariadeného znaleckého posudku v otázke pravosti podpisu žalovaného 2/ na plnomocenstve a uviedol, že v tomto smere boli dôležité výsledky ostatného vykonaného dokazovania (výsluch strán, svedkov, znalecký posudok v časti spochybňujúcim podpis otca žalovaného 2/), ktoré vo vzájomnej súvislosti preukazovali, že u žalovaného 2/ absentovala skutočná vôľa byt predať, že otec žalovaného 2/ nepodpísal výdavkový doklad a ktorými boli spochybnené tvrdenia žalovaného 1/ o podpise žalovaného 2/ na plnomocenstve (viď str. 9 bod 28. napadnutého rozhodnutia). Napokon súd nemusí rozhodnúť v zhode s vykonaným znaleckým dokazovaním, pokiaľ tento svoj postup náležite odôvodní (m.m. R 4/1969), čo v danom prípade odvolací súd učinil. Odvolací súd zároveň nemal dôvod postupovať v zmysle § 207 ods. 3 CSP, nakoľko vo veci nešlo o dva znalecké posudky podané v konaní, ktoré by si vzájomne odporovali, keďže znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva bol vypracovaný za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy O.s.p. (nepoznajúcej „súkromný znalecký posudok,, pzn. najvyššieho súdu) pre potreby správy katastra a vkladového konania (t.j. ako súčasť spisového materiálu), nebolo ho možné považovať za znalecký posudok, ale len za listinný dôkaz predložený stranou sporu, ktorý odvolací súd vyhodnotil v spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi. Pokiaľ na základe týchto vykonaných dôkazov dospel odvolací súd k záveru o absencii podpisu žalovaného 2/ a zároveň aj podpisu otca žalovaného 2/, potom dal dostatočnú odpoveď nato, prečo neprihliadol v konaní

na iné žalovaným 1/ produkované dôkazy z hľadiska dokazovania buď nepodstatné alebo nespôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie v prospech dovolateľa. Už súd prvej inštancie sa pritom zaoberal dôkazmi produkovanými žalovaným 1/ (viď str. 14 bod 59. rozhodnutia súdu prvej inštancie) a uviedol, z akých dôvodov a ktorými vykonanými dôkazmi boli vyvrátené skutočnosti nimi preukazované.

24. Pokiaľ ide o spochybenie výpovede žalovaného 2/ a jeho matky, len tá skutočnosť, že ide o stranu sporu a jej príbuzného bez ďalšieho nemôže znamenať automaticky „prezumpciu nepravdivosti“ svedeckej výpovede či tvrdenia, najmä v situácii, kedy nebolo možné iným spôsobom priamo preukázať ich tvrdenia (m.m. III. ÚS 276/2014). Dovolateľ v konaní uvedenú skutočnosť nenamietal a ani v dovolaní neuvádza, okrem skutočnosti, že žalovaný 2/ je vo výkone trestu odňatia slobody (o ktorej súdy mali vedomosť v základnom konaní) a príbuzenského vzťahu matky, žiadne iné objektívne skutočnosti a dôkazy, ktoré by spochybňovali vierohodnosť ich výpovedí. Navyše súdy nižšieho stupňa vyhodnotili okolnosti, ktoré vyšli najavo z ich výpovedí, spolu s výsledkami ostatných vykonaných dôkazov, potvrdzujúcich ich tvrdenia, teda výsluch strany sporu a svedkov nebol jediným, výlučným dôkazným prostriedkom, na ktorom súdy svoje rozhodnutie založili. Dovolateľ sa zrejme snaží v dovolaní spochybníť aj vierohodnosť znaleckého posudku podaného súdnou znalkyňou v konaní z dôvodu, že kontaktovala právneho zástupcu žalovaného 2/ a jeho matku. V tomto smere si ale zároveň protirečí, keď svoju argumentáciu v dovolaní stavia na výsledkoch práve tohto znaleckého posudku, ktorého vierohodnosť spochybňuje. Súd by nemohol prihliadať na závery znaleckého posudku iba v prípade, ak by bol posudok vypracovaný vylúčeným znalcom, t.j. ak by voči nemu bola účinne vznesená námietka zaujatosti v zmysle § 59 CSP v spojení s § 49 ods. 1 CSP. O tejto možnosti bol žalovaný 1/ poučený uznesením súdu prvej inštancie z 26. januára 2017 č.k. 8C/243/2015-374, ktorým bola súdna znalkyňa ustanovená. Keďže žalovaný 1/ (ani iná strana sporu) v priebehu konania námietku zaujatosti voči súdnej znalkyni nepodal, je jeho námietka bez právneho významu. Navyše uvádzaná pochybnosť dovolateľa by sama o sebe nebola spôsobilá založiť predpoklady pre vylúčenie súdnej znalkyne, nakoľko nebolo tvrdené ani preukázané, že v dôsledku jej nesprávneho postupu pri vypracovaní posudku (keď požiadala priamo strany sporu a matku žalovaného 2/ o dodanie porovnávacieho materiálu) sú tu konkrétne pochybnosti o jej nezaujatosti. Sama súdna znalkyňa pri jej vypočutí na pojednávaní dňa 20. februára 2019 uviedla, že sa jej nepodarilo zabezpečiť si ďalší porovnávací materiál od právnej zástupkyne žalovaného 2/ a jeho matky. Z týchto dôvodov považuje dovolací súd aj námietku dovolateľa o nevierohodnosti súdnej znalkyne za neopodstatnenú.

25. Dovolateľ ďalej tvrdil, že odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií sú nedostatočné, zmätočné a vnútorne rozporné.

26. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

26.1. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10), či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

27. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy nižších inštancií svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tak tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným

rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inšancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

27.1. K dovolacím námietkam žalovaného 1/ týkajúcim sa odôvodnenia treba uviesť, že ako už bolo vyššie konštatované, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (viď str. 8 bod 24 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia) celkom jasne a zrozumiteľne vyplýva, na základe akých vykonaných dôkazov dospel k záveru o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pre absenciu náležitosti podpisu žalovaného 2/ - znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva, znalecký posudok súdom ustanovenej znalkyne a výsluch žalovaného 2/ a jeho matky. Odvolací súd vysvetlil, že dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie o neplatnosti kúpnej zmluvy, avšak z iného dôvodu a to v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka s účinkami ex tunc, keď mal zato, že tu absentuje vôľa žalovaného 2/ zmluvu uzatvoriť (viď str. 8 bod 21 až 24 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Z odôvodnenia rozhodnutia tiež vyplýva aj to, že za preukázanú považoval skutkovú okolnosť, že na plnej moci nejde o podpis žalovaného 2/ a s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania (znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva, výsluch strán, svedkov, znalecký posudok v časti spochybňujúcim podpis otca žalovaného 2/), ktoré vo vzájomnej súvislosti preukazovali, že u žalovaného 2/ absentovala skutočná vôľa byť predat' a že otec žalovaného 2/ nepodpisal výdavkový doklad (viď str. 9 bod 28. napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd sa tak zreteľne otázkou platnosti plnomocenstva zaoberal a dospel k záveru, že nie je platné, v dôsledku čoho nebola platná ani kúpna zmluva a žalovaný 1/ bol povinný vydať všetko, čo podľa nej plnil žalobca. Už súd prvej inštancie pritom dospel k záveru, že žalovaný 1/ sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu a je preto povinný vrátiť všetko, čo od žalobcu dostal v zmysle § 457 OZ. Odvolací súd korigoval právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie z hľadiska právneho dôvodu neplatnosti spornej kúpnej zmluvy a jej účinkov, v ostatnej časti povinnosti žalovaného 1/ vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi v zmysle § 457 OZ zostala argumentácia súdu prvej inštancie odvolacím súdom nedotknutá, je povinnosťou žalovaného 1/, ktorý vystupoval ako splnomocnenec žalovaného 2/ avšak bez platnej plnej moci ako účastník zmluvy, vydať kúpnu cenu prevzatú na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy. Napokon súdy založili svoje rozhodnutie aj na závere, že žalovaný 1/ nepreukázal tvrdenie o vyplatení sumy otcovi žalovaného 2/ a zároveň nebolo sporné, že peniaze od žalobcu prevzal. Aj keby teda preukázal platnosť plnomocenstva, nepreukázal, že ako splnomocnenec žalovaného 2/ mu tieto peniaze aj vydal, ktorú okolnosť mal za preukázanú už súd prvej inštancie.

28. Dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedalo na zásadné odvolacie argumenty odvolateľa, za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného 1/ a v súlade s jeho právnym nazeraním na spor (t.j. platnosťou plnej moci a nedostatkom pasívnej legitimácie). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

29. Pokiaľ sa dovolateľ svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybniť právne posúdenie sporu súdmi nižších inšancií, treba zdôrazniť, že aj v prípade jej opodstatnenosti (pzn. vecnou správnosťou právneho posúdenia vecí a prijatých záverov odvolacieho súdu sa dovolací súd v tejto časti dovolania nezaoberal) by mala za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, viď

konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

30. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý, či arbitrárny.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezistil.

32. Žalovaný 1/ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

32.1. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

32.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

33. Z obsahu dovolania žalovaného 1/ vyplýva, že nesúhlasí s právnym posúdením sporu súdmi a polemizuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (namieta pasívnu vecnú legitímáciu, neexistenciu právneho vzťahu medzi ním a žalobcom, platnosť plnomocenstva udeleného mu žalovaným 2/) a uvádza všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom (nesprávne a nedostatočné zistenie skutkového stavu, nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom s následkom nesprávneho právneho posúdenia veci), avšak nekonkretizoval vôbec právnu otázku, na riešení ktorej podľa jeho názoru odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie. Dovolateľ tak touto argumentáciou vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu a ten nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

33.1. Žalovaný 1/ v súvislosti s odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe označil rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 5MCdo 9/2008 a to v otázke splnomocneného zástupcu ako platobného miesta. Uvedené rozhodnutie sa však týka úplne inej skutkovej a právnej situácie, ako je tomu v prejednávanom spore. V tomto rozhodnutí najvyšší súd riešil otázku pasívnej legitímácie advokáta v spore na vrátenie plnenia - priznanej náhrady trov konania účastníkovi v prípade, ak boli trovy konania zaplatené na účet advokáta a následne bolo rozhodnutie súdu o ich priznaní zrušené. Aj keby teda svoju právnu otázku formuloval tak, ako to vyžadujú ustanovenia § 431 až 435 CSP, neoznačil žiadne rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by bolo pre toto posúdenie relevantné.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie,

v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

35. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu žalovaného 1/ o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

36. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.